

'Aanklucht' tegen homofobie blijft hangen in oppervlakkigheid

THEATER
THE IMPORTANCE OF
BEING WILDE

★★★★

Verder dan verkleedpartijen en malle danspasjes komt het niet.

AMSTERDAM 'Een muzikale aanklucht tegen de homofobie'. Dat is de ondertitel van de voorstelling *The Importance of Being Wilde* van theatergroep MGA. Met de woordspeling 'aanklucht' wordt meteen de angel eruit gehaald. Geen aanklacht dus, maar een klucht, iets vrolijks. Terwijl het onderwerp homofobie toch vraagt om een serieuze aanpak en een stevig, niet mis te verstaan tegengeluid.

De toneeltekst van Rutger Kroon gaat uit van een tegenstelling die in Nederland rond homoseksualiteit zichtbaar is. Aan de ene kant worden homo's doodgeknuffeld ('sociaal geaccepteerde vensterbankhomo's') en bepalen ze de entertainmentindustrie en het tv-amusement (voorheen Albert Mol en Jos Brink, nu Paul de Leeuw, André van Duin, Albert Verlin-

de, Gordon, Gerard Joling, Carlo Boszhardt, al die musicalsterren, en nog veel meer). Aan de andere kant de realiteit: leraren op sommige christelijke scholen mogen wel homo zijn, maar er niet voor uitkomen; op islamitische scholen zijn ze al helemaal niet gewenst. Op straat uitgescholden worden voor vies varken? Ach, je moet er maar aan wennen.

De tolerantie staat onder druk, en dat een theatergroep daarover iets wil beweren, is dan ook zeer lovenswaardig. Des te spijtiger dat de drie acteurs van MGA er niet uit zijn gekomen. Uitgangspunt van de voorstelling is de wens *The Importance of Being Earnest* van Oscar Wilde weer eens op te voeren, een erg grappig en genadeloos toneelstuk over de hypocrisie in hogere Engelse kringen. Geschreven door Oscar Wilde die zelf homoseksueel was, en daaraan ten gronde ging.

Als vaker in het moderne theater is de worsteling van de maker met zijn materie onderwerp geworden. Dus zien we drie acteurs en een zangeres die met potsierlijke verkleedpartijen in een opzichtig decor zichzelf voortdurend vragen stellen. Wat gaan we doen? Oscar Wilde spelen of onszelf?

Gaan we keihard stelling nemen, of ironie toepassen? Daarover gaan de dialogen van Kroon die zich mede baseerde op het prikkelende essay *Waarom zijn Nederlanders zo dol op homoseksuelen?* van Gerrit Komrij.

Tussen de bedrijven door katten de acteurs elkaar behoorlijk af, zoals nichten dat zo vrolijk en genadeloos kunnen. Tussen de drie mannen zweeft ook nog de beeldschone zangeres Sharia Sookha die repertoire zingt van onder meer Eurythmics en Kate Bush. De acteurs roepen uit dat ze 'vunzig en verlopen' willen zijn in plaats van 'aangeharkt en opgepoetst'. Maar heel veel verder dan ingeblikte synthesizermuziek, wat malle danspasjes en een kijkje in de toneelkeuken komt deze 'aanklucht' helaas niet. Dat een vrolijke playbackshow met typische homohits van Wham, Cher en Diana Ross eigenlijk nog het leukst is, is dan ook veelzeggend. En nietszeggend tegelijk.

Hein Janssen

The importance of being Wilde van Rutger Kroon door MGA. In De Melkweg Amsterdam, 13 november. Tournee: allesvoordekunsten.nl

17-11-09.